

Z Českého lesa na šumavské Srní, blíž ke slávě spisovatele Karla Klostermanna...

X.

Václav Sklenář se narodil v roce 1950. Kořeny jeho rodiny a předků pramenily na Šumavě, kam se později vrátil z Chebska. Po vychození základní školy se rozhodoval, co si vybrat za své povolání. Zvažoval různé alternativy, ale nakonec se rozhodl pro obor kuchař – číšník, vždyť jeho strýc byl vedoucím hotelu a restaurace na Hojsově Stráži, s více než přiléhavým názvem: „Na Stráži“. Hotel se nacházel po levé straně u státní silnice, vedoucí ve stálém stoupání ze Zelené Lhoty na Železnorudský Špičák. Strýc Václav Sklenář byl spíše typem bývalého zástupce předchozí doby prvorepublikového pohostinství. Jeho původní profese však byla absolutně odlišná toho, co v pozdější době na Šumavě dělal. Byl operní zpěvák, který vystupoval v Praze i v Národním divadle. Zpěvu věnoval část svého života. Byl ročník 1913 a vždy říkával, „Já, kdybych chtěl do Rakouska, tak mne tam přijmou s otevřenou náručí, vždyť jsem se narodil ještě za císaře pána“. Při každém takovémto vyjádření se mu ve tváři rozehrál vítězoslavný úsměv a v očích se objevily šprýmařsky úsměvné ohníčky. Byl typem člověka, co noblesnost ve vystupování u něho slavila prim. Byl velice známou a váženou osobou, která málokdy zkazila nějakou radost i legraci. Byl i vyhledávanou osobností, kdy jeho jméno rezonovalo v této části Šumavy poměrně dost silně. Synovec Václav měl tak i vzorově vybráno, neboť i jeho maminka Miloslava byla dlouholetou číšnicí, která pracovala v různých pohostinských zařízeních v bývalém Západočeském kraji. Na to, že strávila skoro celý svůj život v zakouřených místnostech, se dožila úctyhodného věku 96 let. A tak mladý Václav nastoupil v Mariánských Lázních na tamní střední školu, aby později již jen pokračoval v ucelenosti svého vzdělání, které zakončil maturitou. Prvé odborné kroky nabývání zkušeností získal ve zdejší známém hotelu „Esplanade“, který je stále úžasnou, jiskřivě bělostnou a secesní dominantou. Doslova zářící, kdy vystupuje ze zeleně zdejšího lesoparku, poblíž cesty vedoucí v serpentýnách ke golfovému hřišti a ve směru na Karlovy Vary, v lokalitě mírně nad Mariánkami. Dnešní Interhotel je skvostem, který postavil v roce 1911 slavný architekt Arnold Heymann. Byl a je stále objektem, který se hrdě aristokraticky vypíná již více jak století ve zdejší zeleni. Lze se na něho dívat celou věčnost a pohled vás neomrzí. Je v něm kus nostalgie minulosti a vznešenosti. Něco vnitřně úžasného, na němž je stále, co nového objevovat, co jste hned nepostřehli. Je také skvostem, ve kterém bylo ubytováno mnoho významných a slavných osobností, jakými byli: Alfred Nobel, Johann Wolfgang Goethe, Rudyard Kipling. Z dalších nad jiné lze vyzdvihnout slavná jména spojená s Mariánskými Lázněmi, jako byl Johann Strauss, „král světové tvorby valčíků“ a dokonce i

skutečný anglický král Edward VII. a samozřejmě i rakouský císař František Josef I, promenádující se, svou sochou ve skutečné velikosti, zdejší parkem. Práce v tomto prostředí byla nabita děním i směsicí cizích jazyků. Byla tou nejlepší školou života pro vybranou profesi. Jeho období vyššího růstu vzdělání započalo v rozmezí let 1968 – 1972 a pak již jen pokračovalo životem dál... Po této době načas zavítal i do Krkonoš, kde se snažil získat další zkušenosti v hotelu „Montana“ ve Špindlerově Mlýně. Václav Sklenář měl cit pro zajímavé objekty, v nichž dělal. Hotel je nevšedním komplexem, dříve snad i nadčasovou stavbou, odkud je krásný výhled na sjezdovku Svatého Petra. Měl v té době kapacitu více jak sta ubytovacích lůžek. V době zimní sezóny praskal ve švech díky zájmu návštěvníků. Přesto se zanedlouho z Krkonoš vrátil zpět na Tachovsko ke zdejší Jednotě, která v té době toho atraktivního k nabídnutí až tolik neměla, aby zde setrval v období dalších dvanácti let, až do roku 1985. Vyjma jednoho mimořádného roku, ale o tom až později. Ona vůbec Jednota i Restaurace a jídelny se měly co učit, zejména od těch starších pánů hoteliérů, kteří zvolna odcházeli ze svých přežívajících míst a hledali své nástupce. Zrovna tak jako přežil mnohé ty doby jeho strýc, od doby poválečné, aby až později odešel na zasloužený odpočinek a uvolnil své místo mladším. Přesto se však věhlas mnohých nových či staronových objektů, teprve rodil. Takovým podnikem, kde to doslova frčelo a bylo se věru co otáčet, zejména pro personál, byl i motorest s restaurací „U Kadrnožky“ nedaleko Boru u Tachova, kam Václav Sklenář nastoupil na funkci číšníka a zástupce vedoucího. „V době letní sezóny, zde bylo nadmíru živo i díky blízké čilé dopravní komunikaci a řidičům, kteří se zde rádi na dobré, chutné a ne až tak drahé jídlo, stavěli.“

Výjimkou nadmíru vzácnou byla pro něho již zmiňovaná léta 1983 – 1984, která strávil na zkušené v sousedním Rakousku, ve vídeňském Prátru, kam se dostal na základě žádosti přes podnik zahraničního obchodu (PZO) a díky provedenému výběrovému řízení. K tomu sdělil: „Moc jsem nedoufal v úspěch po předložené žádosti, ale ono mi to vyšlo a já byl šťasten, že budu mít i zkušenosti odjinud a hlavně z místa, kam mnozí mí předchůdci jezdili na zkušenou, ještě za předchozího Rakousko-Uherského mocnářství. Pracoval jsem ve „Schweizerhausu“, kdy uvedené zařízení vlastnil snad dříve bývalý Čech Karl Kolarik. V letních měsících zde bylo opravdu nebývale živo a mohu říci, že se tam člověk, doslova a do písmene v průběhu služby na place i u pípy nezastavil. Teklo tam pivo, zejména při různých slavnostech a společenských akcí až nevěřičně, nepřetržitým proudem. Byla to zkušenost, kterou bych doporučoval mnoha našim mladým, jak se člověk musí v práci umět otáčet.“

V motorestu „U Kadrnožky“ jsem byl zaměstnán i v době, kdy zde prvního června 1980 byla spáchána čtyřnásobná vražda.“ Celý příběh se odehrál až příliš tragicky a je spojen s vojínem ČSLA, Vladislavem Badžou

ze Slovenska, který sloužil u nedalekého vojenského útvaru. Zběhl ze strážní služby i se samopalem vzor 58, s plným palebním průměrem 120 kusy náboji. Tragédii nikdo nemohl předpokládat, a tak posuďte sami. Václav Sklenář, začal vyprávět: „V předmětné době jsem měl být na motorestu ve službě já, ale vyměnil si ji s kolegyní Marcelou, která mi ji dlužila. Tím jsem unikl jistě smrti! Případ vlastně započal tím, že můj kolega a vedoucí Pavel Poucha, přijel do práce o nějakou chvíli později, než v jiné dny. Byla sobota. Snad bylo v rozmezí od půl do deváté hodiny dopolední. Tenkrát mi všechno dopodrobna Pavel vyprávěl...” Vystoupil prý z auta, které odstavil v zadní části předmětného objektu a na přilehlém parkovišti si všiml zde zaparkované zelené Škody 110 R, která byla majetkem naší servírky Marcely. Nešlo ji přehlédnout, již jenom tou moderní, provokativně svítivou barvou. Přes noc v uvedeném objektu, ve služebních pokojích přespávali dva naši zaměstnanci. Někdy jsem tam spal i já, když jsem táhl desetidenní turnus v jednom kuse. V té době v jednotlivých pokojích spali, předmětná servírka Marcela a číšník Martin, ten zde byl na brigádě. O stěnu motorestu bylo také opřeno jízdní kolo, na kterém dojížděla z blízké vesnice naše pomocná pracovní síla, paní Farná, která byla moc šikovná a zastala různé práce v kuchyni. Vedoucí předpokládal, že již bude otevřeno. Vzal za kliku dveří, ale byly uzamčeny. Odešel zpátky ke svému autu. Klíče od objektu vytáhl z odkládací skříňky, kde je měl uloženy a vrátil se zpět. Snažil se vsunout klíč do zámku. Nešlo to, z druhé strany musel být v zámku klíč! Znejistěl a bylo mu to divné. V duchu si říkal „To přece není možné?!“ Obcházel objekt a při klepání na okna, jedna jeho veřej povolila. Opatrně ho pootevřel a podíval se dovnitř. Nejistý a zvědavý jeho pohled přešel celý vnitřek lokálu. Oči se mu zastavily na podlaze u výčepu. Byla zde naházena halda ručníků a utěrek. Zpoza nich vykukovala lidská ruka. Krve, by se člověk v něm nedořezal, jak často vyprávěl. Stál tam jak přikovaný a omráčený, fascinovaně hleděl na tu ruku, že se snad pohne. Nepohnula se. Nic, jen ticho, zlověstné ticho. „To snad nemůže být pravda?“ problesklo mu znova hlavou, o čemž mnohokrát pak musel, stále dokola úřední moci vyprávěl. Detail po detailu, jak postupoval, než případ oznámil. Až teprve pak se mu prý zrychlil tep a srdce prudce počalo bít na poplach. I u bufetu bylo rozbito okno, všude střepy. U vedlejšího okna, také vedoucího do lokálu bylo několik podezřelých otvorů. Sklo se zdálo být poškozeno výstřely! Už na nic nečekal a běžel k autu. Horečně se snažil nastartovat. Zprvu mu to nešlo, ale pak motor naskočil a on vyrazil od motorestu jak šílenec a stále přidával plyn až k podlaze. Do Boru se vrátil šílenou rychlostí! Snad se kola auta nestačila ještě zastavit a on z něho vyskočil. Uháněl ke služebně tehdejších mužů zákona. Dovnitř úřadovny vpadl jak uragán s výkřiky: „Nechte všeho a okamžitě se mnou pojedte, „U Kadrnožky“ se stalo něco strašného! Kadrnožka byla vykradená! Musíte okamžitě se mnou! Možná, že se tam i střílelo!“ V té době na úřadovně byl jen jeden příslušník

zákona, což předtím nepostřehl. Ten skočil k němu do auta a uháněli spolu zpátky k motorestu. Sotva dojeli na parkoviště, vedoucí Pavel Poucha fascinovaně vykřikl: „Človče, tady stála zelená Škodovka naší servírky Marcely a je pryč! Škoda 110 R, rozumíte? SPZ TCA – 21-10, „dodnes si to číslo auta pamatuji i já!“, dodal Václav Sklenář, můj vypravěč. Chvíli se prý ještě dohadovali a vše upřesňovali. Vedoucí Pavel Poucha znovu vykřikl silně a neodbytně, snad až příliš nahlas: „Ještě před půl hodinou či dvaceti minutami, zde stála! Ta Škodovka!“ Oba pak vystoupili z auta a šli k restauraci motorestu. Vedoucí Poucha, aniž by si to uvědomil, strčil klíč do zámku a normálně odemkl. Sotva to v zámku cvaklo, bylo jim oběma rázem jasné, že v době prvního příjezdu vedoucího Pouchy k motorestu, musel ještě někdo uvnitř být! Někdo, kdo zevnitř zamknul a později s autem servírky Marcely odejel! Muž zákona mrknul na okna a zasakroval: „Krucí, okna jsou skutečně rozstřílená!“ Vytáhl z pouzdra zbraň, natáhl ji a vkročil dovnitř. Pavel Poucha zůstal na jeho doporučení raději venku. Za okamžik byl zpátky, mírně pobledlý. Podíval se na vedoucího a pronesl: „Uvnitř jsou jatka, jsou tam samí mrtví! Těm už nikdo nepomůže! Chlape, vy jste utekl hrobníkovi z lopaty! Volám na kriminálku do Tachova, pro výjezd!“ Přes operačního důstojníka byl vyrozuměn i kraj v Plzni. Na místo ve výjezdové skupině okresu přijel mezi jinými vyšetřovat případ, dnes již bývalý policista, můj kamarád Josef... Na místo přijel i krajský výjezd. Později bylo po zelené Škodovce vyhlášeno celostátní pátrání s tím, že podezřelý na útěku je voják z blízkého vojenského útvaru VÚ 1745, ozbrojený samopalem s plným palebným průměrem. Voják zběhl od svého útvaru kolem třetí hodiny ranní. Pocházel ze Slovenska. Vše oznámil souběžně, až teprve ráno při příchodu do zaměstnání velitel útvaru, který byl dislokován v místech nazývaném Vysočany. Na místě vyjma servírky Marcely, kuchařky Hany a pomocné síly paní Farné, byl nalezen v pokoji i zastřelený brigádník – student mariánskolázeňské hotelovky, snad příjmením Král. V jeho případě o to tragičtěji, že Martin, jak se nejspíše jmenoval, byl jedináček svých rodičů, byl tak zvaným vymodleným dítětem. V motorestu vypomáhal, aby si vydělal nějakou korunu navíc. Pracoval zde však také občasně i o sobotách a nedělích. Nevím, snad se jmenoval skutečně Martin nebo si to, alespoň myslím. Nosil stejné dioptrické brýle jako já. Pracovníci výjezdu našli jeho rozstřílené tělo na podlaze před jeho pokojem, kde přespával. Přesně ve stejném pokoji, kde jsem spával i já, takže můj kamarád a dlouholetý přítel, muž zákona, Josef, když přijel na místo a uviděl to rozstřílené tělo, si myslel, že jsme to já! Bylo zcela jisté, že mladého brigádníka musel střelec překvapit ještě v posteli. Když pak přijel na místo soudní lékař z Plzně, jen upřesnil. „Všichni byli zastřeleni z bezprostřední blízkosti! Neměli šanci, vždyť víte, co dokáže udělat samopal!“ Jejich smrt odhadl mezi 6 – 8 hodinou ranní. „Tak taková tragédie mne potkala v osmdesátých letech minulého století,“ dodal

Václav Sklenář s povzdechem. Souběžně s tím bylo pátráno po autě Š 110 – R, kupé a zároveň po pachateli čtyřnásobné vraždy. Po autě jakoby se zem slehla. Bezpečnostní uzávěry okresu i celého kraje nepřinesly kladného výsledku.

„V té době jsem se vracel z Mariánských Lázních domů do Velké Hleďsebe. Nedaleko Mariánek zahlédl auto servírky Marcely zaparkované u krajnice, u karlovarské silnice. Zprvu jsem projel kolem, ale pak mi to nedalo, vždyť měla být v práci! Zastavil, otočil a vracel se zpátky k parkující Škodovce. Na auto několikrát zablikal. Vystoupil, ale sotva jsem se ke Škodovce přiblížil, auto prudce vyrazilo vpřed. Jen taktak jsem stačil uskočit. Postřehl jen zamlžená vnitřní skla. Dovnitř vidět moc nebylo, takže nevím, kdo auto přesně řídil. Rozhodně to však nebyla Marcela! Spíše to byl muž. Vrátil jsem se do Mariánek a zavolaal k nám na motorest „U Kadrnožky“ a zvěděl celou tragédii! Na místo činu, dle doporučení svého vedoucího Pavla Pouchy i kamaráda Josefa, přijel až na druhý den. „Na místě již těla nebyla, ale vládla tam stále hrůza! Atmosféra k nedýchání. Všude krev... Ten voják jim prý zasazoval ještě „rány z milosti“ do hlavy! Prý? Hrůza! Museli jsme vše uklidit. Dost dlouho jsem tu pohromu, která zbyla na místě, viděl stále ve svých snech.“

K zadržení vojenského zběha došlo až po několika hodinách, kdy jedna z dopravních hlídek zahlédla v terénu podezřelé auto. Jelo po karlovarské silnici ve směru na Plzeň. Okamžitě vyrozuměla operační středisko a automobil pronásledovala. Do vysílačky hlídka upřesnila. „Máme ho! Jede ve směru na Plzeň před námi. Na výzvy k zastavení nereaguje! Snaží se nám velkou rychlostí ujet!“ Dostali pokyn, aby byli opatrní a zbytečně neriskovali. Informace se vršily. Souběžně s tím se připravoval v Plzni plán, jak zamezit tomu, aby podezřelý vrah vjel s autem do krajského města... „Vývoj dalších událostí byl závratně rychlý. Vše, co zde dnes vyprávím, jsem se dozvěděl i z části od mužů zákona, kteří mne později několikrát vyslýchali.“ Na okraji Plzně se připravilo opatření k přehrazení prostoru a zadržení pachatele, který nesměl dojet do krajského města. Přesto až k samotné zábraně, vytvořené z plně naložených nákladních aut, zelená Škodovka nedojela. Ve vysoké rychlosti v prudké zatáčce, těsně před zábranou, vyjela ze silnice a havarovala v příkopu. Jen na chvíli nastalo hrobové ticho. Prostor rezonoval tím zlověstným tichem, co přijde, co přijde po něm? Všichni přítomní měli napnuté nervy k prasknutí. Ostřelovač i s psododem se rozeběhli. Pak se ozvala dávka ze samopalů! Všichni běžící se podvědomě přikrčili k zemi. Když muži zákona doběhli k autu, zjistili, že výstřely nepatřily jim! Čtyřnásobný vrah, vojín Vladislav Badžo, obrátil zbraň proti sobě. Odsoudil se sám! Ve střeše auta byly stopy po dávce ze samopalů. „Taková zkušenost v pohostinských službách mne potkala, doslova jako z hororu,“ posmutněle a sotva slyšitelně pronesl můj vypravěč Václav Sklenář, dnes

již pan hoteliér v důchodu. „Musel nade mnou bdít můj anděl Strážný, neboť jen díky náhodě jsem unikl jisté smrti!“, již jen dodal ve svých pochmurných vzpomínkách Václav Sklenář.

V roce 1985 ho oslovili představitelé Severočeských hnědouhelných dolů Most a Státního statku Tachov, později přeměněného v názvu na Agrokombinát Tachov. Funkci vedoucího rekreačního střediska na šumavském Srní přijal. Jednalo se o objekt, který byl nově vybudován ve zdejší dosud nedotčené lokalitě. Zakládající subjekty své doby představovaly obrovskou masu lidí ve vytvořeném zázemí rekreačních hostů (SHD Most – 55. tisíc a Agrokombinát 6. tisíc zaměstnanců). Rekreační zařízení na svou dobu mělo k tehdy moderním prostorám vybudovaný i plavecký bazén. Zprvu otevřený, ale v pozdějších letech 1988 – 1989 krytý, čímž jeho hodnota mnohonásobně vzrostla. V té době neměla krytou formu ani blízká Sušice, ani mnohá jiná místa okresu. Stál zde již hotel (Jednoty) „Šumava“, v němž vedoucím od roku 1983 byl Jan Sedlecký ze Sušice, dlouholetý pracovník Fialky i jejich pracovního kolektivu tehdejší kronikář a zástupce vedoucího.

Celý náš rekreační objekt byl postaven podnikem Zemědělské služby z Plané u Mariánských Lázní, který žádnou zkušenost s podobnou výstavbou dosud neměl. Bylo to pro něho novum. Václav Sklenář se rozpovídal: „Nebyl jsem prvním vedoucím, přede mnou se zde během jednoho roku vystřídali hned vedoucí dva, já byl v pořadí třetím, který zde pak vydržel celá dlouhá léta...“ Výhodou celého zařízení v té době bylo, že energetika a zemědělství bylo spojením nadmíru zdařilým, které snad i předběhlo dobu. V té době ještě pulzovalo v popředí heslo: „Já jsem horník, kdo je víc?“ Podtextem pramenícím z tohoto sloganu bylo, že tehdejší odbory (ROH) přispívaly na rekreaci nemalými finančními částkami. Příkladem lze posloužit – týdenní pobyt v plné penzi pro 2 osoby stál 140,- Kčs. To zajišťovalo i dominantní postavení horníka. V té době zde existovaly i tzv. výměnné pobyty, kdy na naše zařízení přijeli horníci z Ostravska. Nechtěl bych kluky z Moravy a Slezska nějak hanit, ale jejich doslova doménou uvolnění byl alkohol. Pili prostě od rána do večera a od večera opět do rána, a tak stále dokola, zejména tvrdý alkohol. Co se u nás vypilo vodky v tento čas i jiného hrubého pití si neumí nikdo představit. Jemným pitím byl pro mne například jakýkoliv francouzský koňak či americká, anglická nebo i irská whisky, ale ta v té době byla k sehnání jen v interhotelech. V postoji našich hostů z řad horníků lze spatřovat i nutnost odreagování se od stresu a rizika, které při každodenním fárání pod zem bezesporu pociťovali. Občasně k nám i v rámci výměnného programu zavítali rekreanti z bývalého Východního Německa, z oblasti Lipska a Drážďan. Z pohledu organizačního, každý turnus pro moji osobu i mé podřízené, znamenal nelehkou práci. Počet zaměstnanců se v té době pohyboval v počtu kolem 40 - 45 zaměstnanců,

a to jsme se drželi tak říkajíc při zemi. Zdejší lesácké výplaty u mužů také nebyly špatné, zejména pokud pracovali v těžbě, a tak ty peníze utráceli ve zdejší hospůdce při silnici i v pivnici restaurace předmětného hotelu Šumava. K nám občané Srní ani na to pivo nemohli, naše zařízení bylo pro ně té doby tabu. Také zde bylo dost zaměstnanců, co pracovali u Vojenských lesů a statků s ředitelstvím v Sušici, vždyť na Mechově (Mossau) se choval, vlastně v prostoru celého tehdejší Vojenského újezdu Dobrá Voda, kanadský skot Hereford. Byli zde i lesáci státních lesů, spadající pod lesní závod Kašperské Hory. Nelze však říci, že by si dva druhy lesáků mezi sebou nějak konkurovali. Srní prostě žilo jak mnoho jiných obdobných obcí a městeček v pohraničí na Šumavě stylem, že zde lidově - skomíral pes. A tak naše mnohá kulturně zaměřená aktivita, už jenom, že se o ní mluvilo a vědělo, byla přínosem.

Přelomový rok 1989 znamenal změnu politického systému u nás v Československu a zapříčinil i vznik dvou samostatných republik k 1. 1. 1993. Po roce 1990 se předchozí štědrý dotační systém rekreací začal hroutit. Peněz v této sféře kvaliterně ubývalo a nám nezbylo nic jiného, než se postavit na vlastní nohy, obrazně i skutečně. Konkrétně již v září předchozího roku 1992 mi bylo sděleno, že rekreační středisko se musí přetransformovat na hotel komerčního charakteru. V rámci uvedeného přechodu byl stanoven stejný datum jako pro vznik obou republik. V té době prostě zmizela naše původní klientela a na mne bylo, abych si ve stávající situaci poradil, a tak jsem začal hledat nové cesty a přístupy jak se uživit, být rentabilní a samozřejmě také vydělávat. Má předchozí zkušenost z vídeňského Prátru našla své uplatnění. Zúročila se i má praktická znalost němčiny. Ta léta oslovování jsem postavil na zahraniční klientele a úspěchy se začaly dostavovat, neboť v té době byl doslova hlad po poznávání naší země. Oslovil jsem z bývalé zkušenosti (východní) německou klientelu z oblastí již zmiňovaných Drážďan a Lipska. Má cesta však vedla zdárně i do Holandska a také směřoval své úsilí na cestovní německou kancelář Neckermann. Zejména spolupráce s Holanďany mi byla odrazovým můstkem pozdějších úspěchů. Jejich klientela začala plnit naši kapacitu. Byli uneseni, zejména z reliéfu krajiny, úžasné přírody a teprve až později se začali seznamovat i s historií naší země i památkami. Dost často, vlastně skoro každý týden se na Srní objevovaly autobusy a autokary s nápisy „Bexreisen“, někdy i dva v jednom týdnu. V té době jsem měl k dispozici 89 dvouúžkových pokojů. Střídal se zde turnusy vždy po týdnech od soboty do soboty. V rámci jejich pobytu průvodci podnikali s nimi i hvězdicové zájezdy ze Srní do Českých Budějovic, Českého Krumlova, Prahy i Plzně i blízké Sušice, Klatov, Vimperka a Prachatic. Občasně zavítali i do našich lázeňských měst: Karlových Varů, Mariánských a Františkových Lázní. S Holandskem jsem úspěšně spolupracoval až do roku 1999. Trochu zádrhelem v té době byly zavedené dvojí ceny, tu pro cizince, tu tuzemce, které se začaly zvolna

narovnávat. Samozřejmě, že pro nás byli nejvhodnější hosté, co platili „cash“. Peníze, které jsme vydělali se i díky tehdejšímu vedení vracely do systému a na inovaci samotného objektu. Tak jsme postupně renovovali celý objekt i stavebně. Zahraniční klientela si to přímo vyžadovala a zároveň to pro nás byla i životní nutnost další existence. Musel jsem řešit i stavební úpravy v oblasti energetického i odpadového hospodářství. Veškeré sociální zařízení jsme předělali a u koupelen prováděli i nové jejich obklady, neboť neodpovídaly standardům doby. Tak jsme postupovali v období let 1999, 2000 i 2001. I údržbaři, kteří byli tři se museli přeškolit z uhlí na plynové topení. Do inovací se napumpovalo 18 milionů. Za 17 let, co jsem hotel vedl, se do něho vložily investice v celkové výši 85 milionů korun. V letech 1991 došlo ke vzniku nové společnosti KOMES, a.s., vytvořené z bývalých Technických služeb Most. Také Severočeské doly a.s. se propojily v roce 2009 s Kooperativou. Celé období od devadesátých let bylo poznamenáno tím, že se náš personál musel přeškolit na jiný systém poskytovaných služeb. Nikdo nebyl mnou z práce vyhozen, pokud ji vykonával dobře a zodpovědně. Mám i hezké vzpomínky na některé z nich, mezi ně patří i Květa (Anýžová), která u nás na Srní dělala v období let 1985 – 1990, účetní. Dříve pracovala u mého strýce Doležala v Klatovech a byla mi jím doporučena. Lidé se museli vzdělávat, jak odborně, tak i ve znalosti cizích jazyků, z kterých byla jasně v popředí němčina. Dojížděli k nám ze Sušice lektoři jazyků. Adolf Blahůt byl jeden z nich, kterému vděčím za to, že měl trpělivost s naším personálem. Také jsme pořádali u nás na Srní velice zdařilé kulturní a společenské akce, jedna z nich byla uskutečňována i v rámci vzniklé Asociace kuchařů a cukrářů a tím se i zkvalitňovaly námi poskytované služby. Spojili jsme i své síly v rámci našeho regionu s některými jinými hoteliéry, zejména ze Železnorudska a byly sobě vzájemně prospěšní. Samozřejmě, že mezi námi existovalo i konkurenční prostředí, ale pokud se zachovává příslušná etiketa mezilidských vztahů, nechá se vše řešit. Rozvíjely se zejména nápady vedoucí k prosperitě hotelů zde na Šumavě. Mým dobrým přítelem se stal i Jaroslav Rada, který dříve pracoval ve Fialce v Sušici a pak podnikal ve Spáleném Poříčí na okrese Plzeň – jih, což je jen malý kousek od Šumavy.

Samostatnou kapitolou bylo splynutí našeho zařízení s hotelem Šumava, který byl ve vlastnictví Jednoty Sušice, a ta ho prodala za slušných 90 milionů jistému výtečníkovi z Nýrska, člověku, který chtěl později dokonce koupit i chemičku Spolany Neratovice. „Samozřejmě, že zkrachoval, i když si vzpomínám na jeho chvástivé řeči, že koupí i nás,“ jen upřesnil můj vypravěč. Nedopadl dobře, jeho kšefty s milionovými Mercedesy mu také nepomohly. Jen jeden rok provozoval hotel pod hlavičkou „ABREAL“. Hotel měl k dispozici 45 dvoulůžkových pokojů. Po koupi jsme ho upravovali čtvrt roku, neboť byl jak jinak, vybydlený. Pak v něm vznikl (depandant), který byl přidružený k našemu celku.

Zanedlouho se objevil pod naší hlavičkou s názvem: „Hotely Srní, a.s.“, tak, jak je známe i dnes s budovami A i B, čili původní název v jednotném čísle se pouze pomnožil.

Mou osobní tragédií pak byl rok 1999, kdy jsem měl dopravní nehodu, při které mne naboural řidič osobního automobilu zezadu, v důsledku čehož se ocitl na půl roku v nemocnici s poškozenou páteří. Po operaci měl i následné problémy se zlatým stafylokokem, který dokonal zkázu jednoho z mých obratlů a já dostal do zad kovové výztuhy. Pak stejný čas pohltila rehabilitace, abych mohl vůbec chodit s hůlkou. Díky Pánu Bohu jsem vše přežil, to již podruhé jsem stál tváří tvář smrti. Nechci se předchozím vyjádřením rouhat, ale bylo to tak. Děkuji zde otevřeně své ženě Evě, bez jejíž pomoci bych mnohé nezvládl, v tomto těžkém období mého života. Žijeme spolu na Srní již dlouhá léta, stalo se nám oběma domovem, kdy z okna bytu koukáme na Oblík i Zelenou Horu, do skutečné přírodní zeleně, která člověka uklidňuje.

K některým zdařilým akcím upřesním... S „Vítáním jara“ jsme započali v roce 1997 a každoročně ho opakovali za pomoci našich dodavatelů i sponzorů. Uskutečňovaly se v rámci tohoto programu i módní přehlídky a do našich hotelů začali zvat zejména známé zpěváky. Vystupoval u nás i Petr Čimpera, osobnost Karlovarského filmového festivalu, který vítal tamní hosty na červeném koberci. Mimo rámec ostatních, rád vzpomínám na pana profesora Pavla Pařka, který operoval i našeho bývalého prezidenta Václava Havla, a kterému byla v roce 2010 udělena medaile „Za zásluhy“ a v roce 2015 „Rytíře českého lékařského stavu“. Vzpomínám i vynikajícího skladatele a hudebníka Karla Svobodu. Z dalších VIP hostů našimi hotely prošly zvučná jména ve výčtu: Karla Gotta, Jany Hlaváčové, Jaroslava Zvěřiny, Ladislava Mrkvičky, (alias Emila Kincla v úspěšně známém televizním seriálu „Policie Modrava“) z dílny známého a úspěšného plzeňského scenáristy a režiséra. Dalšími, kteří se na našem hotelu objevili, byl Vladimír Brabec, Jaroslav Tomsa i úspěšný Petr Muk, Jitka Zelenková, Marcela Holanová, Leona Machálková, Radka Fišarová, Pavel Vítek, Ilona Čáková, Petra Janů, duo skupiny (Pokorný-Ondráček) „Težkej Pokondr“, Petr Rezek, Michal David i Davide Mattioli. Kuriozitou minulé doby bylo i zasedání RVHP, které u nás uspořádalo ministerstvo paliv a energetiky, dokonce několikrát. Život u nás na Srní, pro mnohé v zastrčeném koutě, dostal šťávu a grády až v letech mnohem pozdějších. Snad to vydrží i do budoucnosti. V roce 2007 jsem figuroval v představenstvu i jako předseda. V roce 2009 jsem odešel do důchodu a předal žezlo posloupnosti svým nástupcům.

Nesloužil jsem ruce v klín, jak by se mohlo zdát i předpokládat, snad to ani neumím? Kdo ví? Začal jsem se s kamarády a ostatními příznivci věnovat vzniklému a námi založenému občanskému sdružení v roce 1999 „Karel Klostermann - spisovatel Šumavy“, který zůstal pro zdejší region na

druhé straně společného evropského pohoří, tak trochu zapomenutý a neuznaný, snad jenom díky tomu, že skoro všechny své knihy napsal v češtině. Dnes k uvedenému názvu přibyl jen dovětek - zapsaný spolek, registrovaný u Krajského soudu Plzeň. Byť jsem jeho dílo i z minulosti znal, začal jsem se mu věnovat mnohem intenzivněji. Mé počátky pronikání do hloubky děl Karla Klostermanna vedly přes tituly: „Za štěstím a Črty Šumavy“. Při uvedení do německého prostředí nám byl velmi nápomocen v překladech díla Karla Klostermanna pan Gerold Dvorak (1928 – 2002). Založený spolek má dvě sekce českou a bavorskou. Obě vzájemně spolupracují ve vydávání jeho děl. Patnáct jich bylo vydáno v němčině a čtrnáct v češtině. Náš spolek se zúčastňuje i mnohých místních akcí, kde jsme aktivní, jakým bylo třeba obnovení Hauswaldské kaple v blízkosti Starého Srní či obnovení kapliček na Předních Paštích. Díky i mnoha aktivním nadšencům a také naší člence, spisovatelce Marii Malé se nám daří. Naše aktivita byla směřována i na Klostermannovu stálou expozici na Březníku. Připravujeme i mnohé aktivity další, kdybychom na Srní rádi vybudovali Muzeum Karla Klostermanna. V Haagu aus Hauruck, v Horních Rakousích, na jeho rodném domě čp. 26 se nám podařilo odhalit jeho pamětní desku. Svou záslužnou práci odvedli mnozí z našeho spolku i okolí, kdy lze připomenout i vydavatelské počiny sušického Dr. Radovana Rebstöcka. Spolku byla udělena v benediktýnském klášteře Metten, vzdáleného jen 5 km od Deggendorfu, v prostorách kostela sv. Michaela „Evropská cena Manfreda Webera“ z roku 2015. Bavorská vláda spolkové země Německa, tak zhodnotila záslužnost počinu i fungování společného projektu, pod názvem „Stavitel mostů“ i „Cesta Bavaria Bohemia“. Často se o Karlovi Klostermannovi říká, že byť pocházel z německé rodiny, že se cítil být Čech! On sám k tomu dodával, že i německý lid je srdci jeho drahý. Kořeny jeho rodiny byly na Šumavě. Jsou roztroušeny i kolem Srní, mezi dvěma Kvildami i kol Hůrky. Na Dolních Hrádkách u Srní se narodil spisovatelův otec roku 1814 (MUDr. Josef Klostermann), jehož manželkou se mu stala Charlotta ze známého sklářského rodu „Abele“. Na kapli na Hůrce je umístěna pamětní deska, která připomíná slavný rod i zvěrstva, která se zde v minulosti odehrála.

„Díky tomu, že nejsem, až tak moc vzdálen od svého bývalého pracoviště mám zde vše stále jako na dlani,“ dodává Václav Sklenář. Dnes předsedající spolku „Karla Klostermanna – spisovatele Šumavy, z. s.“ „Básníka Šumavy“ mnohdy chodícího ve zdání s hlavou v oblacích, ale stále pevně stojícího na zemi. Takový byl náš spisovatel Karel Klostermann a já z jeho první tvorby, psané v němčině „Böhmerwaldskitzen“ (Črty Šumavy) vydané u nás jako jeho kniha poslední, uvádím v označené kapitole X. (Bučina – Prameny Vltavy, Kvilda): „Z Kvildy vede pěkná silnice do Vimperka, kdy za 3 hodiny pěší chůze se ocitnete ve jmenovaném městě a po přestálých námahách si rádi vypijete láhev dobrého knížecího nebo měšťanského piva a vzpomenete

na mne!“ Dnes dobrého piva se lze napít i ve vimperském „Šumavském pivovaru“ či připít si na zdar naší Šumavy, samotným polotmavým i světlým ležákem Klostermannem, pro změnu z pivovaru „Dudáka“ze Strakonice.